

PAHAN

Suomentanut
Kaj Lipponen

KEN CROKE DAVE WEDGE

MATKASSA

KUINKA SOLUTTAUIN
PROSENTTIJENGIIN

JOHNNY
Kniga

Copyright © 2022 by Ken Croke and Dave Wedge

Englanninkielinen alkuteos:

Riding with Evil – Taking Down the Notorious Pagan Motorcycle Gang

Suomenkielisen laitoksen © Kaj Lipponen ja Johnny Kniga 2023

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

ISBN: 978-951-0-49539-1

Painettu EU:ssa

*Tämä kirja on omistettu neljälle tytölleni:
vaimolleni Angielle ja meidän kolmelle tyttärellemme,
Kaitlynille, Shannonille ja Meaghanille. Kiitos, että olette aina
uskoneet minuun ja osoittaneet, mikä on tärkeintä: perhe.
Rakastan teitä, tyypit!*

– KEN CROKE

*Lainvalvojille, jotka uhrautuvat oikeuden nimissä,
ja kaikille niille uhreille, jotka saavat äänensä kuuluviin,
koska edellä mainitut ponnistelevat epäitsekästi.*

– DAVE WEDGE

SANANEN KIRJOITTAJILTA

Tässä kirjassa kerrotut tapahtumat ja kokemukset ovat kaikkia totta niin kuin ne muistan tai niin kuin niitä ovat minulle kertoneet ihmiset, jotka olivat itse paikan päällä. Moni tapahtuma on vahvistettavissa valvontanauhoilta, viranomaisten raporteista, uutisjutuista ja oikeuden pöytäkirjoista. Osa dialogista on rakennettu jälkikäteen muistin varaisesti, keskustelujen sävyjen mukaisesti. Joidenkin käänteiden aikajärjestystä on vaihdettu narratiivisen flow'n toteuttamiseksi. Eräitä nimiä ja paljastavia yksityiskohtia on muutettu henkilöiden ja käynnissä olevien tutkintojen suojelemiseksi.

– Ken Croke & Dave Wedge

*On erikoista – erikoista, että fyysinen rohkeus on maailmassa
niin yleistä ja moraalinen rohkeus niin harvinaista.*

– MARK TWAIN

*Joka taistelee hirmuja vastaan, katsokoon, ettei hän
itse muutu siinä hirmuksi. Ja kun katsot kauan kuiluun,
katselee myös kuilu sinuun.*

– FRIEDRICH NIETZSCHE

*Hyvän ja pahan tuolla puolen – erään tulevaisuuden
filosofian alkunäytös. Suomentanut J.A. Hollo.*

LUKU 1

Kun valmistauduin lähtemään ensimmäiseen viralliseen Pagan's-kokoontumiseeni Long Islandiin, Boston Bob välitti uutiset.

”Hei, ukko, Hogman just tappoi yhden prospektin. Ajattelin vaan, että sun olisi hyvä tietää. Kuulin tän joiltakin Elizabethin chapterin jäseniltä”, Bob kertoi. ”Ne oli vetämässä viivoja, ja jotain tapahtui. Siellä on kyttiä kaikkialla.”

”Älä saatana”, sanoin ja teeskentelin välinpitämätöntä. Olin erittäin huolestunut, ellen suorastaan järkyttynyt. Nämä tyypit eivät jumalauta pelleilleet.

Oli vuosi 2009, ja minä olin astumassa motoristien reivirille. Boston Bobin sanat tekivät selväksi operaation panokset. Päätökseni uppoutua synkkään, kaoottiseen lainsojattomien maailmaan – huumeita, väkivaltaa ja irstailua – näyttäytyi paljaammassa valossa. En aikonut hajottaa vain jotakin harrastelijoiden bikerikerhoa, joka myi huumeita ja näpistelä prätkänosia Harrikoihinsa. Aioin sukeltautua tutkimaan täysveristä RICO-juttua ja ottaa kohteekseni yhden ”isosta vitosesta” eli viidestä suurimmasta prosenttijengistä, ja jo nyt siihen liittyi murhatutkinta.

Olin melko varma, ettei se jäisi viimeiseksi.

Tapauksen ainutlaatuinen piirre oli, että sen ei pitänyt mennä niin kuin se meni. Minun ei pitänyt alkujaan ryhtyä peitetehtävään.

Sanovat, että joskus elämä tarjoilee kierrepalloa. Ja joskus tässä hullussa, sattumanvaraisessa maailmassa rikkinäinen lämminvesivaraaja saattaa muuttaa elämänkulun.

Koko juttu alkoi seuraavasti:

Vuonna 2008 saimme puhelun ATF:n (alkoholin, tupakan, tuliaseiden ja räjähteiden virasto) kenttätoimistoon Bostoniin, missä minä toimin valvojana, agenttien esihenkilönä.

”Mä asun North Shoren puolella”, soittaja, Jake (ei muuten hänen oikea nimensä) sanoi. ”Täällä on tyyppi, joka kuuluu Devils Diciplesiin, ja mä luulen, että mä voisin suorittaa esitelyn.”

Jake oli juoppo. Todella rapa-sellinen. Hänellä oli rikosrekisteri, ja hän tiesi tietolähteiden saavan palkkioita. Ja siksi hän soitti. Näillä tyypeillä on aina oma agenda. Tulette näkemään.

Toimme Jaken Bostonin toimistoomme, ja kun kenelläkään muulla ei ollut paljoakaan kokemusta moottoripyöräkerhoista, minut pyydettiin hätiin. Olin toiminut peitehommassa urallani monet kerrat: Los Angelesissa, Massachusettsissa, New Hampshirissa, Arizonassa, Nevadassa, Rhode Islandissa, New Yorkissa ja Coloradossa. Olin selviytynyt jengiammuskeluista ja ottanut kiinni pommeja kyhääviä valkoisen ylivallan edustajia. Tiesin, mikä oli peitehomon hinta, siihen kuuluvan henkisen kantin koetuksen. Tiesin, mitä sitoumuksia tehtävä vaati. Juttua ei ainoastaan pitänyt saada eteenpäin, piti myös säilyä hengissä ja järjissään.

Kaliforniassa tein paljon vakoilua Mongols MC:ssä ja Vagos MC:ssä. Erään kerran olin Losissa pidättämässä jengiläistä, jonka nimi oli Vago Chuck. Teimme kotietsintää hänen talossaan, olimme makuuhuoneessa. Olimme laittaneet hänet käsirautoihin. Siinä hän seisoj keskellä huonetta eikä sanonut mitään. Aloimme tutkia huonetta, kun äkkiä tajusin, että seinä liikkuu. Ei helvetti.

Vedin asees esille, hieman pyörällä päästäni. Katsoessa-ni tarkemmin erotin vartalon. Se oli nainen, ilki alasti ja yltä päältä tatuointien peitossa, hänet oli kahlittu seinään. Naisella oli niin paljon tatuointeja, että hän sulautui tapettiin, enkä hahmottanut häntä ennen kuin hän liikahti. He olivat harrastamassa jotain friikkiä sitomista.

Mutta nyt kun raudat olivat Chuckin *omissa* ranteissa, hän ei voinut kuin nauraa.

90-luvun lopulla minut vedettiin mukaan mongolien surullisenkuuluisaan tutkintaan, jota johti kerhoon solutautunut ATF:n agentti Billy Queen. Mongols-juttua valvoi agentti John Ciccone. John ja minä valmistuimme akatemias-ta samaan aikaan ja annoimme valan ATF:ään samana päivänä. Meidät molemmat lähetettiin Losiin, ja olimme kämp-piksiä kaksi vuotta. Minut kutsuttiin apuun pidätyksiin ja avustamaan kuulusteluissa Queenin jutussa.

Opin paljon juuri tuosta tutkinnasta, ja se valmisti minua hienosti siihen, mitä oli tuleva.

Bostonin toimiston agentti Eric Kotchian oli vastannut tietolähteen eli Jaken puheluun. Eric oli täpinöissään mahdollisuudesta saada Devils Diciplesistä ja Pagan'sista tiedus-telutietoa. Eric halusi kipeästi käynnistää tutkinnan ja kysyi, voisinko minä alustavasti tehdä peitettyötä.

"Hei, tämä kaveri kävi just toimistolla, ja hän kertoi Devils Diciplesistä ja liittymisestä pakanoihin", Kotchian intoili.

Siilitukkainen, tanakka ja leppoisa agentti Eric Kotchian siirtyi ATF:ään vuonna 2002 työskenneltyään neljä vuotta liittovaltion sheriffinä. Kutsuimme häntä Koutsiksi sukuni-men väännöksenä. Eric tuli kaikkien kanssa toimeen rennon luonteensa ansiosta.

Keskustelimme Diciplesin rakenteesta ja jäsenmäärästä Massachusettsissa. Tiesimme, että he olivat Pagan's MC:n kannattajakerho. He siis tukivat pakanoita aina tarvittaessa,

olivat mukana pakanoiden rikollisessa toiminnassa ja saivat osallistua joihinkin pakanoiden järjestämiin tapahtumiin.

”Tuodaan hänet uudestaan toimistolle”, minä sanoin. ”Laitetaan hänet koneeseen.”

”Kone” on valheenpaljastin. Ennen kuin uhraisin jutulle yhtään aikaa, halusin nähdä, oliko Jaken tarinassa perää. Halusin myös varmistua, ettei minua johdateltu ansaan.

Jakella ei ollut värejä missään prosenttijengissä – joita lainvalvojat nimittävät *OMG*:ksi (*outlaw motorcycle gang*) – mutta hän oli outlaw-kulttuurin marinoima bikeri ja hänen antamansa tiedot vaikuttivat paikkansa pitäviltä.

On monta tapaa ottaa osaa kerhotoimintaan. Voit olla hängäri, mies, jonka yksi tai useampi jäsen tuntee ja joka saa bailata kerhon kanssa ja notkua kerhon baareissa ja tapahtumissa. Sitten on prospekti, mies, joka koettaa liittyä kerhoon. Prospekti on kuin yliopiston osakuntaan pyrkivä kokelas, tosin simputus on hieman erilaista, koska se usein sisältää uhkailua, hakkaamista ja ruuan ja unen riistämistä. Prospektit alistuvat täysin jäsenille. Heidän täytyy noudattaa tiukkoja sääntöjä ja täyttää ankarat vaatimukset, jotta heidät hyväksytään. Joissakin kerhoissa prospektina oleminen on yhtä helvettiä, etenkin Pagan’s MC:ssä, jossa prospektiaika on minimissään kuusi kuukautta.

Kun jäsenyyttä havitteleva prospekti suoriutuu onnistuneesti koeajastaan ja läpäisee jengin suorittamat taustatarkistukset ja henkilöhistorian tarkan tonkimisen, hänelle annetaan tunnukset, hänet ”pätsätään”. Mikä tarkoittaa, että hänet hyväksytään virallisesti jengiin. Hän saa jengin patchit eli ”pätsit” eli värit. Bikerin värit ovat kuin univormu, se koostuu pakanoilla farkkutakkiin ommelluista kerhon logoista ja arvomerkeistä ja muista tunnuksista. Pakanavärit ovat jäsenilleen pyhiä, niihin eivät saa ulkopuoliset koskea, ne eivät saa osua maahan eikä niitä saa kohdella epäkunnioittavasti

millään tavalla. Outlaw-bikereiden maailmassa jengivärit ovat tärkeysjärjestyksessä ykkösenä, sen jälkeen tulevat kerhoveljet, oma moottoripyörä, koira ja sitten muija – tätä naisia halventavaa sanaa he käyttivät kaikki. Täysjäsenyyden saamiseen saattaa kulua vuosia.

Vaikka Jake hääri vain Diciplesin hängärinä, hän tiesi ja ennen kaikkea oli todistanut tarpeeksi toimintaa, joten tapausta kannatti tutkia hieman lähempää. Toimme hänet toimistolle, ja hän selvitti valheenpaljastuskokeen. Puhui läpeensä totta.

Olin neljäkymmentä ja pyöritin valvojana kymmenen agentin yksikköä Bostonin eteläpuolella. Toimistomme sijaitsi Bridgewaterissa Massachusettsin maaseudulla puolivälissä Bostonia ja Providencea, ja seutu tunnetaan enemmänkin maataloudesta ja umpikaduista kuin jengeistä ja räjähteistä. Olimme omistautunut ryhmä ja kasasimme tiiviitä juttuja, pidätimme ase- ja huumerinkejä kovissa Kaakkois-Massachusettsin kaupungeissa, kuten Brocktonissa, New Bedfordissa ja Fall Riverissä.

Meillä oli kelpo meininki, ja minulla asiat hyvin. Pidin esihenkilön tehtävistä, rakastin perhettäni – kaunis vaimoni Ang oli tuohon aikaan ATF:n agentti ja meillä oli kolme kaunista tytärtä. Asuimme miellyttävän kaupungin hiljaisessa pikku lähiössä. Minulla oli hyvä elämä. Ei ihan ensimmäisenä tullut mieleen sekoittaa pakkaa. ATF:ssä valvojat tekivät harvoin, jos koskaan peitetehtäviä. Ne jätettiin yleensä kenttä-agentteille. Nykyään ATF ei päästä valvoja lainkaan solutus-hommiin johtuen paljolti minun tarinastani.

”Eli mitä mieltä olet?” Kotchian kysyi minulta.

Mietin asiaa muutaman minuutin. En ollut ajatellut itse ryhtyväni mihinkään undercoveriin. Tässä oli kuitenkin harvinainen sauma saada tiedustelutietoa, vähintäänkin. Devils Diciplesin Bostonin-osasto aikoi laajentua, ja Jake kuului

heidän suunnitelmiinsa. Suostuin tsekkaamaan tilannetta vähäksi aikaa, kunnes päättäisimme, otammeko tehtävään agentin, joka soluttautuisi pitkän kaavan kautta.

Ja tästä juttu alkaa. Jostain juoposta, joka oli sekaantunut bikereiden paskaan jossain Bostonin pohjoispuolella.

Jake ja hänen vaimonsa olivat juuri saaneet lapsen, ja vaimo oli kollattava. Vaimo saattaisi paljastaa minut saman tien, jos hän olisi heikun keikun, ja juttu kuivuisi kokoon alkumetreillä.

”Käyn North Shoressa katsastamassa tilanteen”, kerroin Kotchianille. ”Mutta ensin täytyy tavata Jaken vaimo. Vaimon on oltava juonessa mukana tai tästä ei tule mitään.”

Keksimme tarinan, jossa minä ja Jake vartuimme yhdessä Beech Streetin kortteleissa Roslindalessa, Bostonin työläisalueella. Oli joulukuu 2008 ja Bostonissa jäätävä sää, sellainen raaka, ihoa repivä kylmä, joka pistää aprikoimaan, minkä helvetin takia kukaan asuu koillisessa.

Tapasin Jaken vaimon heidän asunnossaan, ja heti kävi selväksi, että hän on hyvä tyyppi. Hän oli miestään älykkäämpi, ja hänellä oli todellakin homma hanskassa, paremmin kuin miehellään. Tulin jopa ajatelleeksi, mitä hän miehessään näki. Keskustelimme hetkisen, hän oli mukana ja ymmärsi pelin hengen. Minusta tuntui, ainakin noiden ensimmäisten pikaisten tapaamisten perusteella, että Jaken vaimo ei tulisi paljastamaan henkilöyttäni ja osaisi handlata Diciplesin utelut.

Uskon vankasti tuuriin ja onnenkantamoisiin. Peitetehtävät ovat strategiaa. Ne ovat kuin shakkiotteluita, paitsi että huonolla siirrolla pääsee hengestänsä. On seurattava protokollaa, mutta myös onnen on oltava myötä, koska protokollat voivat kusahtaa. Tässä nimenomaisessa jutussa onnenkantamoisia riitti. Ensin hajosi Boston-Miken vedenvaraaja, ja Mike kutsui Jaken apuun.

Jake ja minä lähdimme Boston-Miken kämpille. Laskeuduimme kapeat portaat kellariin. Oli viiltävän kylmä. Se oli näitä Uuden-Englannin maapohjaisia kellareita, kiviseinät ja katto matalalla. Vesijohto oli jäänyt kalikaksi.

Nappasin kellarissa lojuvan puhalluslampun ja aloin lämmittää varaajaan johtavaa putkea. Putki sulii ja vesi alkoi virrata. Boston-Mike oli kiitollinen ja tarjosi kylmän Budweiserin palkkioksi. Aloimme puhua paskaa moottoripyöristä ja kerhoista siinä jääkylmässä kellarissa. Mike oli lyhyt ja tanakka, suttuista partaa ja isoa kaljamahaa. Hän oli nelissäkymmenissä ja tatuointien peittämä, minkä takia häntä sanottiin myös Tatska-Mikeksi.

”Meillä on juhlat ens viikolla”, hän sanoi Jakelle. ”Jos sinä ja sun tää kaveri haluatte tulla, niin tervetuloa.”

”Joo, jos vaan ehdin, mä tulen”, sanoin.

Heti kun sanat olivat livahtaneet suustani, tajusin, että peli oli käynnissä.

Raportoin Kotchianille, ja ATF:ssä tehtiin päätös, että minä menen bilettämään. Sen oli yhä tarkoitus olla nopea, lyhytkestoinen tarkkailuoperaatio.

Asiat etenivät vauhdikkaasti. Liian vauhdikkaasti. Normaalisti peitetehtävä suunnitellaan ja henkilötarinoihin ja paperitöihin käytetään aikaa, legendasta muokataan aukoton. Mutta meillä oli aika kortilla. Juhlat olivat jo muutaman päivän päästä. Jäänyt vesivaraaja johdatti harvinaiseen tilaisuuteen vilkaista hämäräperäisen bikeriyhteisön yhtä pientä kulmausta. Minulle tarjoiltiin hopealautaselta.

South Centralin peitekeikoilta Los Angelesista minulle oli jäänyt alias, jolla oli melkoisen kattava taustatarina ja runsaasti materiaalia tarinaa tukemaan: Ken Pallis, hänellä oli vanha osoite, juoksevia laskuja, vuokrasopimuksia ja työhistoria, ja mikä tärkeintä, rikosrekisteri ja sormenjäljet tietojärjestelmässä.

Ken Pallisin henkilöllisyystodistus lompakossani ja hänen elämäntarinansa päässäni suuntasin Boston-Miken ränsistyneen paritalon puoliskoon Bostonin North Shorelle. Jake ja minä kävelimme pimeään nuhruiseen olohuoneeseen. Kaiuttimista pauhasi heavy metal. Keittiössä oli kasarisustus, Formican laminaattia, vanha keraaminen tiskiallas, linoleumilattia ja loisteputkivalaistus. Fiilis oli parhaiten kuvattu sanalla masentava.

Ei se ollut oikeastaan mikään juhla. Pikemmin muutaman bikerin ja heidän "muijiensa" pienimuotoinen kokoontuminen, juomista ja huumeiden käyttöä keittiössä. Boston-Miken luona oli Jake vaimoineen ja pari tyyppiä Devils Diciplesistä, mukaan lukien Bob Hamilton eli Boston Bob ja bikeri nimeltä Billy Jacobson.

Mike tarjosi oluen, ja minä lyöttäydyin porukkaan, kuuntelin enemmän kuin puhuin. Keskustelu kääntyi kerhon asioihin. He puhuivat tyypistä, joka oli juuri alkanut prospektina, ja muutamista tulevista tapahtumista, joihin kerho aikoi osallistua. Rikoksista ei puhuttu puolta sanaa. Kaikki oli hyvin suurpiirteistä ja siloteltua ja vaniljaa ja sellaista kuin odotinkin.

Kaljaa kului. Boston-Mike alkoi grillata minua. Mistä olet kotoisin? Mitä teet työkseesi? Tällaista.

Se oli tanssia. Hän otti minusta tuntumaa ja koetti onkia tietoja, jotka voisi tarkistaa. Ja minä tein samaa. Minulle se oli myös henkilöarvioinnin harjoitusta. Minun oli nopeasti ja huomaamatta, epäilyksiä herättämättä, selvitettävä kuka oli kuka ja mikä oli nokkimisjärjestys. Oli melko nopeasti hoksattava, kuka oli vastuussa mistäkin ja kenen kanssa kaveerata rakentaakseen uskottavuutta ja saavuttaakseen luottamusta.

"Mä olen mekaanikko", kerroin.

Minulla oli jo valetyöpaikka huoltoasemalla, siltä varalta että joku kyselisi, ja vielä varmuuden vuoksi valepalkka-

nauhoja. Huoltamon pitäjä, luottoystäväni, oli ajan tasalla ja tiesi, mitä sanoa, jos joku soittaisi.

”Ja mä kalastan”, jatkoin. ”Asun New Bedfordissa mutta ramppaan täällä jatkuvasti.”

Minulla oli niin ikään peiteasunto New Bedfordissa. Melkoinen mörskä, olin vienyt sinne vaatteita ja tehnyt sen asutun näköiseksi. Kalastamisen liitin taustatarinaani useasta syystä. Kerroin harrastavani salapyyntiä, hummereita, mikä osoitti heille, että olin kriminaali, joka tykkäsi tienata. Ja mikäli nyt tosiaan alkaisin pyöriä Diciplesin kintereillä, oli aivan yhtä tärkeää antaa jatkuva, sisään rakennettu tekosyy hävittää paikalta tarpeen vaatiessa, niin ettei kukaan ihmettelisi. Jos minua etsittäisiin, voisin tilanteessa kuin tilanteessa sanoa: ”Olin kalassa.” Mereltä minua ei tavoitettaisi.

Tämä pakotie osoittautui olennaiseksi.

Viina virtasi, ja huomasin juhlaväen pistäytyvän tavan takaa makuuhuoneessa. He kävivät selkeästi koksulla, eikä kestänyt kauaa, kun keittiön pöydälle ilmestyi viivat. Olin aiemmin ollut aikamoisen vaarallisissa huumetilanteissa. Olin feikannut kokaiinin ottamista mongolien ja MS-13-jengiläisten ympyröissä Etelä-Kaliforniassa, joten en jännittänyt kakkosluokan bikereita jossain Bostonin ulkopuolella.

Huumeiden käytön ja juomisen simulointi on hienovaraista puuhaa. Moni agentti ei sitä tee, koska kiinni jäämisen riski on suuri. Mutta oikein tehtynä ja oikeaan aikaan se voi olla korvaamaton apukeino. Minulle se oli toiminut urallani lukuisia kertoja. Juomapuoli on helppo. Kukaan ei kiinnitä huomiota, kuinka paljon muut juovat, ja minä olin hyvä hautomaan oluita ja viskaamaan niitä pois, kun kukaan ei katsonut. Tai sitten juoma ihan vaan jätetään jonnekin ja otetaan uusi. Sama juttu shottien kanssa. Olen todennut, että on yllättävän helppoa sanoa ”kippis!” ja heittää vaivihkaa lasin sisältö mäkeen ilman että kukaan näkee.

Huumeet ovat vaikeampia ja riskaabelimpia. Tilanne on harkittava tarkkaan. Miken juhlat olivat täydelliset simuloinnille. Vaikka he olivat maininneet, että voisin liittyä Devils Diciplesiin, se ei kuitenkaan ollut varsinainen syy, miksi olin juhlassa, ainakaan heille. Minä en hakeutunut heidän luokseen päästäkseni jengiin. Minut kutsuttiin. Heille minä olin vain joku tyyppi, joka hengasi mukana. Kukaan ei myynyt siellä aseita tai huumeita. Enkä minä ollut ostamassa tai myymässä aseita tai huumeita.

Olin tekemässä itsestäni uskottavaa ja huojentamassa heidän mieltään, etten ollut kyttä tai rotta. Hälvensin epäluuloja. Kytät eivät imuroi viivoja. Yhdessä jaettu kokkeli sijoitti minut heidän puolelleen aitausta. Olisin yksi heistä.

Henkisesti se oli perseestä. Aina kun kyyristyin viivan päälle, tiesin, että jos mokaisin ja jäisin kiinni, joutuisin varaan, kenties hengenvaaraan. Joka kerta se oli hermoja raastavaa, koska se ei ollut helppoa. UG-bikeripiireissä mikään ei ole varmaa.

Boston Bob, Boston-Mike ja Jake istuivat keittiönpöydän ääressä. Minä ja Billy Jacobson seisoskelimme vieressä ja joimme olutta. Pöydällä tönötti pullo Jack Daniel'sia. Boston-Mike jauhoi ainetta viivoiksi ruokalautaselle. Se on tosi omi-tuista, koska ei ikinä tiedä, tarjotaanko sinulle vai ei. Jotkut huumetyypit ovat anteliaita. Jotkut ovat nihkeitä mulkkuja, jotka eivät halua jakaa kokaiiniaan. He olivat suosikkejani, he olivat tehneet valinnan puolestani. Muut tarjoavat vain paljastaakseen kytän.

Tyyppit ryyppäsivät rankasti, ja alkoi olla myöhä. Lautanen oli tulossa minun suuntaani. Viivat olivat todella mitätöntömiä, mikä tekisi hommasta vaivattomampaa. Syke pyrki nousemaan. Keittiössä oli aika valoisaa, joten jos joku halusi katsella tarkasti, mitä tein, hänellä oli hyvä näkymä. Onnistuneen simuloinnin suorittaminen oli niin paljon helpompaa

hämärästi valaistussa baarissa. Ei ihan optimaalinen tilanne, mutta olin ollut pahemmissakin paikoissa. Päätin vetäistä lonkalta. Lautanen ojennettiin minulle.

Viuh... pikkuruinen viivani oli poissa. Käytin silmänkääntötempppua antaakseni illuusion viivan ryystämisestä ilman että tosiasiaassa edes nuuhkin sitä. Pyyhkäisin nenääni, levitin kasvoilleni teeskennellyn kokaiini-ilmeen ja ojensin lautasen luontevasti eteenpäin. Kukaan ei huomannut mitään. Lämpäisin testin.

Yöllä palasin kotiini ja kävin tyttärenteni huoneissa antamassa heille hyvän yön suukot, kun he nukkuivat. Kömmän sänkyyn Angin viereen, mutta uni ei tullut. Pääni pyöritti kelaa illan tapahtumista, ja mietin seuraavia siirtoja. Jake oli sanonut pakanoiden kaavailevan osaston avaamista Bostoniin. He olivat jo ottaneet Boston Bobiin yhteyttä selvittääkseen, kuinka se saataisiin aikaiseksi.

Siinä sängyssä maatessani tuijottelin kattoa ja ajattelin, miten mukavaa elämä tässä talossa on. Ajattelin, miten paljon rakastin vain olla *tässä*, auttamassa tyttäriäni läksyissä, laittamassa ruokaa Angin kanssa, pitämässä perheen kesken elokuvailtoja.

Kun suljin silmäni, olin melkoisen varma, että elämästäni muodostuisi kaikkea muuta kuin turvallista ja mukavaa.

LUKU 2

Tähän keissiin liittyvistä tyypeistä yksikään ei ole hyvä ihminen.

Joillakin on lieventäviä ominaisuuksia. Jotkut ovat heittämällä pahempia kuin toiset, mutta yksikään heistä ei ollut, mitä tavallinen lainkuuliainen kansalainen kutsuisi ”hyväksi”. Nämä olivat pahoja tyyppejä. Itse asiassa jotkut edustivat ihan vain puhdasta pahuutta.

Boston Bob oli syntynyt huhtikuun 30. päivä 1960 Massachusettsissa ja sai nimekseen Robert Hamilton. Hän näytti bikerin perikuvalta, täsmälleen siltä millaisiksi bikerit mielletään. Iso mies, 180 senttiä, painoi 130 kiloa. Hänellä oli jättimäinen kaljamaha, paksu tumma tukka, jonka hän kiristi taakse poninhännäksi, musta parta, tatuoinnit kiersivät ylös alas käsivarsia.

Hän oli tarpeeksi älykäs ymmärtääkseen, kuinka bikerimaailma toimii ja kuinka ajaudutaan ongelmiin. Hän tiesi sudenkuopat, jotka johtivat kerhosta pois potkimiseen, pidättämiseen ja kuolemaan. Häntä ei pystynyt hämäämään helposti.

Boston Bob oli bikeri henkeen ja vereen. Hän ei milloinkaan puhunut urheilusta tai politiikasta tai mistään lähimainkaan sellaisesta, mutta hän rakasti puhua prätäkistä ja mc-jengeistä. Hän kasvoi Massachusettsissa ja oli kuullut Outlawsiin, väkivaltaiseen moottoripyöräkerhoon, jolla

on yli 400 osastoa ympäri maailman. Boston Bob oli ollut Brocktonin osaston jäsen. Brockton on kovapintainen sadantuhannen asukkaan kaupunki 30 kilometrin päässä Bostonista etelään. Sieltä tulevat nyrkkeilyn maailmanmestarit Rocky Marciano ja Marvelous Marvin Hagler, joiden mukaan kaupunki on saanut lempinimensä: mestareiden kaupunki. Outlaws ei kunnioittanut tuota ylpeää liikanimeä millään tavalla.

Heille Brockton ei edustanut muuta kuin hedelmällistä maastoa huumeiden myymiselle, aseiden välittämislle ja sekasorron aiheuttamiselle. Kaupunki oli ennen ollut vilkas USA:n kenkäteollisuuden keskus, mutta kun tehtaat menivät kiinni 60- ja 70-luvuilla ja crack marssi näyttämölle 80-luvulla, rankat ajat koittivat. Outlaws oli heti apajilla ja rahasti ihmisten epätoivolla, myi huumeita ja aseita.

Brocktonin osaston presidentti Timothy Silva pidätettiin vuonna 2008, juuri niihin aikoihin kun tämä juttu oli aluillaan. Hänet tuomittiin 21 vuodeksi liittovaltion vankilaan kokaiinin kaappaamisesta. Kesäkuussa 2010 FBI:n ratsiassa haaviin tarttui 27 Outlawsin jäsentä Brocktonin ja lähikaupunkien osastoista. Syytekimara oli kirjava: murhayritystä, kidnappausta, pahoinpitelyä, ryöstöä, kiristämistä, todistajan uhkailua, huumausaineen jakelua, laitonta uhkapeliä ja ampuma-aserikosta. Osa syytteistä juontui vuoden 2009 Petersburgin kahakasta Virginiassa, missä Outlawsin jäseniä oli liittoutunut pakanoiden kanssa hyökätäkseen vihollisten-sa helvetin enkeleiden kimppuun eräässä bikeribaarissa.

Boston Bob aloitti rötöstelyn nuorena. Maaliskuussa 1979 ollessaan vasta 19-vuotias hän syyllistyi aseelliseen ryöstöön maskiin naamioituneena, sekä huumeiden ja aseiden hallussapitoon. Hänet tuomittiin kuudeksi vuodeksi ja lähetettiin liittovaltion vankilaan Concordiin Massachusettsiin. Bob vapautui vajaassa kolmessa vuodessa ja jatkoi siitä, mihin oli

jäänyt. Vuonna 1983 hän sai viidestä seitsemään vuotta linnaa pahoinpitelystä hengenvaarallisella välineellä Bostonissa.

Hänellä oli motoristin ruhjeensa, ja hän ontui kävellessään, palkinto, jonka hän oli Outlawsissa saanut, kun kilpailija ampui jalkaan. Hän lähestulkoon menetti jalkansa ja kärsi pysyvistä verenkierroksen häiriöistä, jotka rasittivat häntä joka päivä. Ampumistapauksen jälkeen hän jätti Outlawsin, mutta selvästikään Boston Bobia ei ollut tarkoitettu siviilielämään. Hän liittyi Devils Diciplesiin, joka on vähän niin kuin puulaakijengi verrattuna Outlawsiin.

Sinä iltana kun tapasimme juhliessa Bostonin pohjoispuolella, hän ei puhunut kovinkaan paljoa minulle. Hän otti minusta mittaa, sen näki.

Samana iltana tapasin toisenkin tyyppin, Billy Jacobsonin, Devils Diciplesin jäsenen Somervillestä, pienestä Bostonin naapurikaupungista, jolla on pitkä rikollinen historia. Pelätyn irlantilaisen gangsteripomon James J. "Whitey" Bulgerin luotsaama Winter Hill Gang oli perustettu Somervillessä ja nimetty Winter Hillin kaupunginosan mukaan. Billy ei ollut mikään gangsteri muttei liioin heittopussi. Hän oli intensiivinen ja vakava, roteva ja näytti pikemminkin armeijatyypiltä kuin bikerilta, mutta juopotellessaan hän rentoutui hieman ja tuli puheliaaksi.

Hän puhui minulle enemmän kuin Bob tuona ensimmäisenä iltana, ja minä pidin varani, etten vaikuttaisi liian innokkaalta tai suoraviivaiselta. Esitin coolia ja toivoin vakuuttavani heidät hienovaraisesti siitä, että olin yksi heistä ja että olisin hyvä lisä Bostonin uuteen chapteriin.

Ja se toimi.

Jake soitti juhlien jälkeisenä päivänä.

"No niin, ne tykkäs susta", hän sanoi. "Ne kyseli kaikenlaista, kuka sä olet ja miten me tunnetaan toisemme. 'Onko hyvä tyyppi?' 'Osaako käyttäytyä?'"

BAANA ON AUKI.

ATF-agentti Ken Croke soluttautuu vuonna 2008 pahamaineiseen Pagan's-moottoripyöräjengiin Yhdysvaltojen itärannikolla ja lähtee hankkimaan näyttöä aseista ja huumeista – koko väkivaltakoneistosta. Esiin astuu Ken Pallis. Piinkova bikeri liittyy Long Islandin pakanoihin ja jyristelee valkoista ylivaltaa vaalivan pakanaheimonsa riveissä.

Ken Croke ja Ken Pallis ovat yksi ja sama ihminen. Kahden vuoden peite-tehtävässä Croke/Pallis käy läpi tuskallisen ja nöyryyttävän tien prospektista asekersantiksi. Mutta mistä poliisi-Ken alkaa ja mihin rosvo-Ken loppuu? Kuinka toimia lain puitteissa keskellä raakaa järjestäytynyttä rikollisuutta?

Kestääkö kytän pää outlaw-kaksoiselämää?

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

30.16

978-951-0-49539-1

Kannen suunnittelu: Maria Mitrunen
Kannen valokuvat Ken Croken arkistoista